

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Regione Puglia/Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i in.

(Sprawa C-110/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Energia – Dyrektywa 94/22/WE – Warunki udzielania zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów oraz korzystania z nich – Zezwolenie na poszukiwanie węglowodorów na konkretnym obszarze geograficznym przez określony czas – Obszary przyległe – Przyznanie większej liczby zezwoleń temu samemu podmiotowi – Dyrektywa 2011/92/UE – Artykuł 4 ust. 2 i 3 – Ocena skutków wywieranych na środowisko]

(2022/C 109/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Regione Puglia

Strona przeciwna: Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dei Beni e delle Attività culturali e del Turismo, Ministero dello Sviluppo economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Commissione tecnica di verifica dell’impatto ambientale

Przy udziale: Global Petroleum Ltd

Sentencja

Dyrektywę 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów i art. 4 ust. 2 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które ograniczają zasięg obszaru objętego zezwoleniem na poszukiwanie węglowodorów, lecz nie ustanawiają wyraźnego zakazu wydania jednemu i temu samemu podmiotowi gospodarczemu większej liczby zezwoleń odnoszących się do przyległych do siebie obszarów, obejmujących łącznie powierzchnię przekraczającą ten zasięg, pod warunkiem iż udzielanie zezwoleń w ten sposób będzie gwarantować, że działalność polegająca na prowadzeniu rozpatrywanych badań będzie prowadzona w jak najlepszy zarówno z technicznego, jak i ekonomicznego punktu widzenia sposób, jak również osiągnięcie realizowanych przez dyrektywę 94/22 celów. W ramach oceny skutków wywieranych na środowisko należy również ocenić skumulowany skutek mogących znacząco oddziaływać na środowisko naturalne przedsięwzięć przedstawionych przez ten podmiot we wnioskach o zezwolenie na poszukiwanie węglowodorów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.7.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – Zipvit Ltd/The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

(Sprawa C-156/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia – Błędnie zwolnione świadczenie usług pocztowych – VAT uznany za zawarty w cenie handlowej świadczenia dla celów skorzystania z prawa do odliczenia – Wylączenie – Pojęcie VAT „należnego lub zapłaconego”]

(2022/C 109/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zipvit Ltd

Strona przeciwna: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej (VAT) nie można uznać za należny lub zapłacony w rozumieniu tego przepisu, a zatem nie podlega on odliczeniu przez podatnika, jeżeli z jednej strony podatnik ten i jego usługodawca niesłusznie uznali na podstawie błędnej wykładni prawa Unii dokonanej przez organy krajowe, że rozpatrywane świadczenia były zwolnione z VAT, i w konsekwencji wystawione faktury nie wykazywały tego podatku w sytuacji, w której umowa zawarta pomiędzy tymi dwoma podmiotami przewidywała, że jeżeli podatek ten był należny, to usługobiorca powinien ponieść jego koszt, a z drugiej strony nie poczyniono we właściwym czasie żadnych kroków zmierzających do odzyskania VAT, przez co doszło do przedawnienia wszelkich przysługujących usługodawcy i organowi podatkowemu i celnemu środków prawnych zmierzających do odzyskania błędnie nienaliczonego VAT.

(¹) Dz.U. C 215 z 29.6.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „MONO” SIA /Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-326/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 2008/118/WE – Zwolnienie ze zharmonizowanego podatku akcyzowego – Wyroby przeznaczone do wykorzystania w kontekście stosunków dyplomatycznych lub konsularnych – Warunki stosowania zwolnienia określone przez przyjmujące państwo członkowskie – Zapłata w formie bezgotówkowej]

(2022/C 109/09)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „MONO” SIA

Strona przeciwna: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby przyjmujące państwo członkowskie przy określaniu warunków i ograniczeń dotyczących stosowania zwolnienia z podatku akcyzowego od wyrobów wykorzystywanych w kontekście stosunków dyplomatycznych i konsularnych uzależniło stosowanie tego zwolnienia od spełnienia warunku, aby cena nabycia wspomnianych wyrobów została zapłacona w formie bezgotówkowej.

(¹) Dz.U. C 329 z 5.10.2020.
